

af Belgien, Holland, Japan og Kina, kommer man derfor mere og mere ind paa en havemæssig Anvendelse af Arealerne.“

Jeg mener derfor, at jeg i enhver Henseende er paa den rigtige Side, naar jeg her i dette høje Ting ved tidligere Lejligheder sagligt har søgt at overbevise det høje Tings Medlemmer om, at en rationel Havedyrkning er en meget bedre Udnyttelse af Jorden end nogen anden kendt Udnyttelse af Jorden, og derfor haaber jeg ogsaa, at man nu, da der er Vanskeligheder for Landbruget, vil se ganske objektiøvt paa denne Sag og tage mine Bemærkninger, saadan som de er gjort: i den allerbedste Hensigt.

Jeg skal dernæst rette en Tak til den højtærede Indenrigsminister for det imødekommende Svar, jeg fik fra den højtærede Minister paa mit Spørgsmaal om Forsøg med at omdanne grønlandske Kul til Olie. Men jeg tror, den højtærede Minister ser en lille Smule for skeptisk paa Mulighederne, alt dog under Forudsætning af, at de grønlandske Kul viser sig at være værdifulde for Formaålet. Hvis det nemlig er Tilfældet, at disse Kul virkelig egner sig til Forædling, som det kaldes, saa skulde jeg mene, at meget taler for, at det vil kunne betale sig at sejle Kullene til Danmark. For man maa jo huske paa, at Staten ejer Kullene i Grønland, at Arbejdskraften i Grønland er relativt billig, og at Kullene, naar de kommer til Danmark, og det viser sig, at Forædlingen er rentabel, foruden at give Olie tillige giver billig Gas og et billigt Kulpulver, som kan transporteres ganske, som det var Vædske. Dette vil jo for Byernes Forsyning med Gas og med Kulpulver til Kraftmaskiner være af den allerstørste Betydning.

Jeg maa derfor mene, at hvis det skulde vise sig, at Omdannelsen er rentabel, saa er der for Danmarks Industri en ganske overordentlig stor Fremtid i denne Sag. Den højtærede Minister har slet ikke benægtet dette; jeg har derfor heller ikke nogen Kritik at fremføre, men takker for elskværdigt Svar paa det Spørgsmaal, jeg har stillet.

Jeg skal derefter gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Finansminister. Jeg har jo spurgt den højtærede Finansminister, hvorledes han er i Stand til at bringe Overensstemmelse til Veje mellem de fantastiske store Erstatningssummer, som Retten har tilkendt Gaardmændene i Kolindsund, og de Indtægter, som de samme Gaardmænd i tidligere Aar har opgivet til Skattemyndighederne, og til de Indtægter, der i al Almindelighed opgives at betale Skat af fra Gaardmændenes Side.

Jeg har desværre faaet et meget ufyldstgørende Svar paa dette Spørgsmaal fra den højtærede Finansminister, thi hvad dette specielle Spørgsmaal angaar, nøjedes Ministeren med at sige, at han har Tillid til Landsoverskatteraadet med Hensyn til Gaardmændene i Kolindsund.

Det er svare i Øst, naar der spørges i Vest. Det, jeg har spurgt om, er: er det virkelig muligt, at der kan være saa fantastisk store Erstatninger at udbetale, da de samme Gaardmænd i de foregaaende Aar har opgivet ganske overordentlig smaa Indtægter? Og det er virkelig et Spørgsmaal, som ikke alene jeg grubler over, men dette Spørgsmaal tænkes der over af alle de Skatteydere, der er fastlønnede. De kan ikke forstaa, hvorledes det kan lade sig gøre, at man i nogle Aar ovre i Kolindsund af disse store Bedrifter kan have saa smaa Indtægter, som man har opgivet, og saa, naar der er Mulighed for ad Rettens Vej at faa tilkendt Erstatningssummer, at faa tilkendt saa fantastisk store Summer, som man har faaet tilkendt.

Jeg bemærker atter, at jeg kritiserer ikke Dommen. Det er et juridisk Spørgsmaal, og det kan jo ikke nytte noget at kritisere Domme fra et juridisk Synspunkt, allermindst Højesteretsdomme, da Højesteret er sidste Instans. Men man maa jo huske paa, at den juridiske Ret ikke er den eneste Ret og den juridiske Retsbevidsthed ikke den eneste bestaaende Retsbevidsthed; der eksisterer ogsaa en moralsk Retsbevidsthed og en moralsk Ret, og der er ikke den mindste Smule i Vejen for, at det, der er uangribelig juridisk rigtigt, kan være i allerhøjeste Grad forkasteligt fra det moralske Synspunkt. Det er det Spørgsmaal der foreligger i dette Øjeblik: Er disse Erstatningssummer, hvis juridiske Retfærdighed jeg ikke indlader mig paa at bestridte, ogsaa retfærdige ud fra en moralsk Betragtning?

Jeg har anført et Par Eksempler. Da det har interesseret det høje Ting, skal jeg tillade mig at supplere dem ved at anføre et Par lignende Eksempler, dog selvfølgelig uden Navns Nævnelser, da det ikke er enkeltmand, som jeg ønsker at drage frem her i Tinget.

Der var en, der anses for særlig beskeden, Hr. N. N. Han opgav for Aarene 1921—26 sin skattepligtige Indtægt til: 3 800 Kr., 3 400 Kr., 3 200 Kr., 2 400 Kr. og 2 000 Kr. Han krævede i 1926 6 000 Kr. i Erstatning og i 1927 2 720 Kr. Ved den sidste Lejlighed fik han 2 600 Kr. Saa er der Hr. P. P. Han opgav for de samme Aar